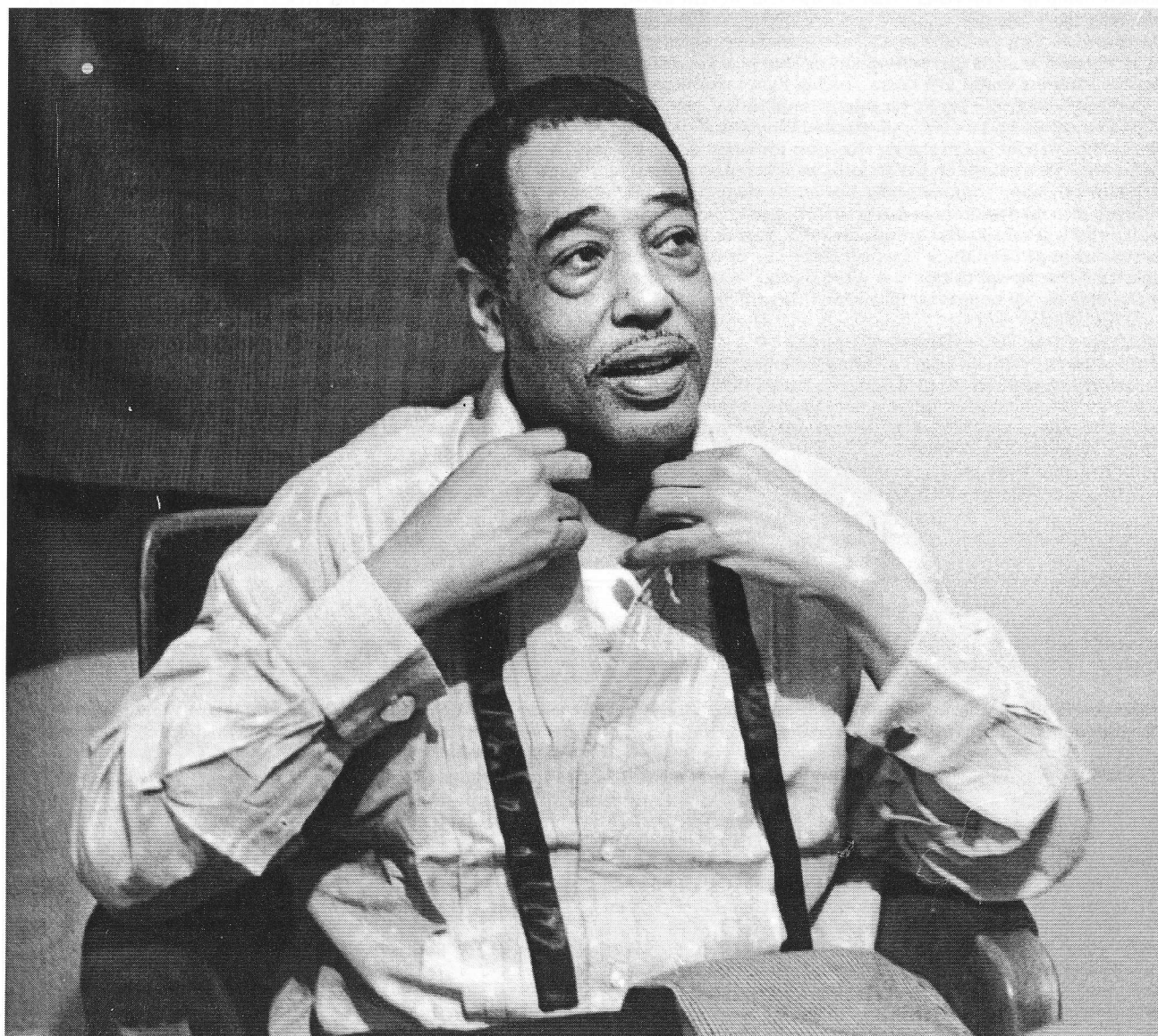

Ursäkta vi stör — vi vill gratulera...

From Rolf Dahlgren Collection

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Bo Holmqvist, Alf Lavér, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Membership outside Scan-
dinavia \$ 25 pro annum.

Payto:
Svenska Handelsbanken
SWIFT: hand se ss
for onward transmission
to DESS

Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd vårt Postgiro eller Bankgiro
Postgironr. för prenumeration
av DEMS från Belgien är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda: Hyllningsvågen rullar vidare !

Festen fortsätter - evenemang efter evenemang hyllar Duke Ellington och hans gärning. Vänner som egentligen varken är intresserade av vare sig Duke eller jazzmusik, berättar för mig att Duke har hyllats också i deras lilla stad. Ett antal CD har det också blivit till Dukes ära. I Leksand har Nils Lindberg haft två fullsatta kyrkokonserter i somras. Också TV visade filmen "Cotton Club" som i alla fall har kopplingar till Duke, för att inte tala om alla dessa tidningsartiklar, som har skrivits i dagspressen.

En helt fantastisk födelsedagsuppvaktning - kan man tänka sig att någon annan av jazzens förgrundsfigurer kommer att firas på samma storslagna sätt i en framtid ?

En stor överraskning drabbade mig häromdagen när en musikkassett damp ner i brevlådan från vår medlem Sigvard Kleist, Borås. Han har - hör och häpna - spelat in Newport 1956 med Duke Ellington från en Voice of Amerika -sändning redan 1956 eller 1957. Detta är alltså den radiosändning som bl.a. George Avakian har efterlyst under alla dessa år. Och med rätt mikrofon framför Paul Gonsalves ! Ljudet var inte av toppkvalitet, men Paul hörs bra. Kassetten börjar med Sophisticated Lady och slutar med Mood Indigo. Bandet hade varit en sensation för några år sedan, men nu finns som bekant en CD att köpa med hela konserten.

Columbia / Sony kommer under hösten att släppa flera nya CD-skivor, men man undrar om marknadsföringen kräver att man måste ta med icke musikaliskt intressanta saker, som Mahalia Jacksons svordomar på CD:n Black Brown & Beige. Lite onödigt. Även texten till CD:n Newport 1956 har gjort George Avakian minst sagt arg. Man får väl hoppas att musiken vinner till sist.

En förfrågan från Sture Hällström, Uppsala

Vår vän Sture har ställt en fråga! Är våra medlemmar intresserade av att stödja och köpa en CD med utgivna Duke Ellingtoninspelningar från 30- och 40-talet. Inte ens Jerry Valburn känner till alla dessa inspelningar. Om tillräckligt många anmäler sitt intresse, går Sture till verket.

Om intresse finns kontakta Sture Hällström. Adress: Liljegatan 85, 754 29 Uppsala. Tel: 018 - 222800.

Ellington Konferens År 2000

Los Angeles i maj år 2000 rycker allt närmare. Enligt uppgift önskar L.A. att få någon svensk talare under konferensen. Ämnet bör ha ett samband med USA. Man tycker att europeiska ämnen skall hållas som föredrag i Europa. Den som känner sig intresserad av att hålla ett föredrag kan kontakta L.A.. Beträffande programmet, se vårt extra blad. Bl.a. finns den gamle storsångaren Herb Jeffries på plats.

Vårt nästa möte äger rum den 15 november på SAMI. För musiken står gruppen "Rabbits Friends" från Uppsala. Solister är bl.a. Ulf Johansson, tb och Bosse Broberg tp. Ledare och arrangör är altsaxofonisten Ulf Lindsjö. Ulf har lyckats att arrangera Dukes musik med stor respekt, och han känner väl för Ellingtons musik. Det blir en helafoton med dessa solister. "Rabbits Friends" har framträtt flera gånger under 1999 med framgång. Vårt kvällsprogram i övrigt kommer att meddelas senare.

I sista minuten kommer ett brev som säger att CBS och RCA kommer att släppa några nya CD. Det gäller en CD med Paul Gonzalves från LP:n "Tell It the Way It Is", LP:n "Cleopatra - Feelin' Jazzy" samt en EP-tagning av "Second Chance". En CD med Rosemary Clooney från "Blue Rose", en svårfunnen inspelning kommer nu på en RCA CD. Den är från den 15 november 1958 med C Terry, P Gonsalves, J Woode, S Woodyard och till sist kommer också en CD med Cootie Williams "In Hi Fi" plus elva bonusspår.

Bo Scherman har nu fått in CD:n "Slide Trombone" med Lawrence Brown.

Den 11 september gjorde Alice Babs en TV-inspelning med Charlie Norman på Nybrokajen 11. Stämningen var hög och Bo Broberg, tp, briljerade i "Drop Me Off At Harlem" i duett med Alice. Under vecka 37 blev det fyra konserter bl.a. i Jönköping och Oslo. Sedan åker Alice hem till Spanien och fansen får sedan vänta till nästa sommar på nya framträdanden.

Vi ser fram emot en trevlig Ellingtonhöst med mycket musik.

We love you madly
Göran

DESS-MARKNADEN

Annonsera till försäljning det Ni inte vill behålla, efterlys det Ni önskar Er av böcker, skivor eller annat jazzrelaterat material. Utnyttja denna gratistjänst för DESS-medlemmar. Dock högst 20 rader - namn, telefonnummer eller e-postadress obligatoriskt.

Anders Asplund, Sandviken (tel: 026-251033) önskar köpa följande LP:

Goin' Up	Duke Records D-1011
Live From Hotel Sherman Vol 1.	Jazz Supreme JS 704
DE & His Orchestra - Ella F. & her trio in Concert	Jazz-Blues-Soul 93B02b
One Night Stand - Duke's Return To ZANZIBAR	Joyce 1071
Things Ain't What They Used To Be	LRC CDC 9061
DE In Europe - Guest Star Ella Fitzgerald	Musica Jazz MJCD 1099
The Fabulous Forties vol 1.	Rarities RAR-56
The Fabulous Forties vol 2.	Rarities RAR-59
Duke Ellington & His Orchestra 1941-43	Temple M-554
Duke Ellington & His Famous Orchestra	Black Jack LP-3004
The Duke - In San Paulo 2 september 1968	Discos Continental
E-mailadress: anders.asplund@swipnet.se	

Jag önskar köpa följande LP (även annat av intresse kan köpas):

* Jimmy Woode/CT/PG/	2 september 1957	Argo Record
* A Musical Safari	23 September 1961	Booman BM1001
* Carnegie Hall	16 mars 1955	Musica Jazz MJP 1021
* April In Paris	10 november 1969	West Wind 2406

Göran Wallén, Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna, Sweden, tel/fax: 0046-8 - 965234

Sture Hällström

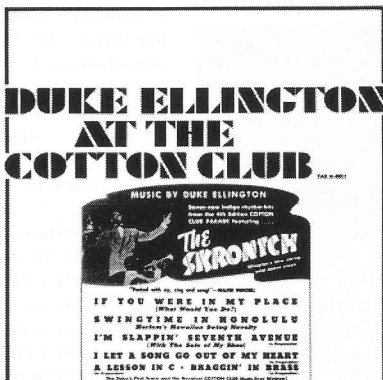
På kultursidan i Aftonbladet finner vi en artikel om Sture Hällström från söndagen den 31 oktober 1976. Artikeln är inskickad av vår medlem Villy Bergström, Uppsala. Det är ju notabelt att en jazzentusiast och LP/CD-producent som Sture uppmärksammas på detta sett i en dagstidning. Under rubriken Spalten stod följande:

Hällströms bragd

Låt oss ingalunda tro att det är utlandets privilegium att vårda den klassiska jazzen och dess döda eller åldrande utövare. Någonstans i huvudstadens mindre natursköna omgivningar verkar nämligen en man som heter Sture Hällström. Hans insikter i den jazzen som inspelades 1928-50 är formidabla. Han spanar efter den i USA, England och Frankrike. Han är en spårhund. Möjligen är det därför, om vi håller oss till släktet canis, som flertalet av hans återutgivningar bär märket Tax.

Inskränsar vi oss till Hällströms senare produktion bör han rangeras för några ljudtekniskt perfekta plat-ter med Cootie Williams (1937-1940), Benny Goodman (1946) och Count Basie (1942). Han har också gett ut ett par LP med Duke Ellington 1937-1938 och 1936-1939. Men vad skriver vi om det Ellington-album som erbjuds på hans alternativmärke Jazz Society och som kallas "The Duke 1940"??

Vi skriver, utan en krusning i pikturen, att detta är den finaste återutgivning som uppenbarats under 70-talet.

Ellington 1940

Mellan kl.20.00 och midnatt den 7 november 1940 spelade Ellington till dans på ett hak vid namn Crystal Ballroom i Fargo i det kulna North Dakota. Det var en kväll bland hundra andra. Med det var också året när Ellington-bandet erövrade nya terrängar, nya och mättande harmonier, en ny och dittills ohörd balans mellan ensemblespelet och solisterna.

Under timmarna i Fargo hände tursamt nog ungefär detsamma som inträffade vid Goodmans ryktbara Carnegie Hall-konsert 1938. Två entusiaster, Dick Burris och Jack Towers, petade in en batteridrivna bandspelare någonstans mellan Joe Guys gitarr och Ellingtons tangenter. Sture Hällström fick sent omsider tag i de försvunna remsorna. Och musiken blev distribuerad till eftervärlden, rubb och stubb. Publikkontakten, tonmåleriet och den massiva swingen. Kompetens pulsslag och Johnny Hodges unika fågel-flykter.

Det är det mest kärleksfulla Ellington gjort, och vi får troligen tåla oss ett antal år innan vi på skivdiskarna upptäcker någonting jämbördigt. Den här utgåvan är nämligen, för att tillgripa rakaste sortens konsumentupplysning, en produktionspolitisk bedrift och ett tidlöst men jazzhistoriskt äventyr.

Anmärkningar:

1. Sture Hällström bor numera i Uppsala.
2. Tapen, som var bortglömd under många år, fanns hela tiden hos den kände inspelningsteknikern Jack Towers i Washington.
3. Dubbel-LP:n "The Duke 1940" finns på märket Jazz Society AA 520/21. Idag finns även "The Duke 1940" i en japansk pressning från Philips 15PJ-1-2(M).
4. "The Duke 1940" kan kompletteras med en singel LP Jazz Guild 1006, "Duke Ellington-1940-Fargo Encores". Tre LP behövs således för att få hela konserten. Ljudet på Philips LP är utmärkt som sig bör på en japansk pressning.
5. Idag finns hela konserten sedan 1990 på en dubbel-CD, Vintage Jazz Classics VJC - 1019/20-2.
6. Hela konserten fanns redan tidigare på tre stycken LP från märket Palm P30**03, P30**09, P30**11. Ljudet på Palm är dock inte av den bästa kvaliteten.

I nästa nummer av Bulletin kommer en närmare presentation av Sture Hällström, skriven av Leif Hallin, Stockholm.

Rolf Ericson berättar om sin tid hos Duke Ellington

En artikel från majnumret av Orkester Journalen 1994, som DESS gärna återger med tillstånd av OJ.
Artikeln är skriven av Lars Westin och Martin Westin.

Ett enormt inspirerande äventyr

Rolf Ericson började i Duke Ellingtons orkester i maj 1963.

– Jag fick ett anbud från Duke redan ett par år innan men då skulle jag till Fjärran Östern med Buddy Rich och kunde inte ta engagemanget. Efter Rich-turnén var jag ett tag med Maynard Ferguson också. Sedan fick jag anbud från Ellington igen och sa naturligtvis ja ögonblickligen.

Då var Rolf 40 år, hade varit i USA i femton år och spelat med många av de mest kända orkesterledarna. 1963 fanns han i New York, där han bland annat spelade med Charles Mingus.

– Jag hade träffat fotfolket och träffat Duke också många gånger förut. När jag jobbade med Stan Kenton spelade vi till exempel på samma konserter som Dukes band, och då hängde jag runt med Ray Nance, Russell Procope, Willie Cook och Clark Terry. Vi hade trevligt tillsammans. Så Duke hade hört mig några gånger vid olika tillfällen och han kände igen mej. Men jag tror att det var Clark Terry som rekommenderade mig – Terry lärde jag känna redan i slutet av fyrtio-talet, när jag först kom till Amerika.

Rolfs första spelning med Ellington-orkestern var i Philadelphia.

– Det kommer jag aldrig att glömma. Jag kände inte till repertoaren och ingenting. Och så fick jag två jättestora notmappar som vägde en fem-sex kilo. Och det var bara trasor som låg där, små lappar utan nummer, ingenting. Det var inga riktiga arrangemang. När man kom till andra orkestrar så öppnade man mappen och allt fanns numrerat och katalogiserat. Och när man såg sin stämman så kunde man spela den direkt. Men med Duke fanns det inget sådant. Det var bara fragment.

Trumpetsektionen innehöll tre legendariska Ellington-veteraner, förutom Rolf.

– Jag kom på kvällen när vi skulle spela och jag hälsade på allesammans. Då sitter Cootie Williams till höger om mej och till vänster Ray Nance och längst ut till vänster Cat Anderson. Duke: 'A-train', och så började det. Och jag hittade ju inte 'Take the A-Train' i mappen, jag bläddrade och bläddrade. När jag äntligen hittade fragmenten på 'A-Train', det var inte en riktig stämman ens,

så började nästa låt. Så satt jag och bläddrade i mapparna hela kvällen.

Det var en smått förtvivlad stund, och Rolf vände sig till sina trumpetarkolleger för att be om goda råd.

– Jag frågade Cootie Williams och han bara vände ryggen till och grymtade. Så frågade jag Ray Nance vad jag skulle spela på sista tonen. Då sa han: 'Vad som helst, du hör vad det ska vara'. Då frågade jag Cat Anderson som vände sig om med ett stort smajl och sa: 'B-flat'. Då sa Cootie Williams: 'Hör inte på den där skit-högen, det ska vara Ess!' Så det var hårda bandage.

Det enda rätta var att skriva ihop sin egen orkestermapp, förstod Rolf.

– Jag satt på kvällarna och skrev ut stämmorna själv, gjorde min egen musik utav alla lappar och notfragment. Så efter en månad ungefär hade jag grepp om allting. Men det var fortfarande samma stil i trumpetsektionen. När jag kom på kvällen och hejade på Cootie så vände han ryggen till och grymtade, och Cat Anderson han bara smajlade med sina vita tänder. Det där fortsatte kväll efter kväll. När vi började och när vi slutade så var det samma procedur. Men så åkte vi till Fjärran Östern på turné. Och då helt plötsligt vände sig Cootie Williams om till mej en kväll och sa: 'Hi Rolf, let's go get the girls'. Och det var isen som brast alltså, för sedan var vi de bästa vänner.

Musikerna i Ellingtons orkester var en rad skiftande, starka personligheter. Cootie Williams hade börjat i orkestern 1929 och varit med fram till 1940, då Ray Nance blev hans efterträdare. Nance var kvar i bandet, när Cootie kom tillbaks i början av sextiotalet.

– Williams var mycket skötsam, han hatade alkohol. Han hade ju haft eget band och tjänat mycket pengar. Men han hade spelat bort allt på hästar och supit upp resten. Så han var fanatisk motståndare till alkohol och 'gambling'. Han drack ingenting själv men hade alltid en flaska i bagaget ifall han skulle träffa några brudar på kvällen. Ray Nance var en underbar människa och väldigt snäll. Men han hade problem med narkotika och han drack litetvis. Det var när vi var på turné i Mellanöstern hösten 1963, som Nance fick sparken efter 23 år hos Ellington. I Amman i Jordanien spelade vi för kung Hussein och hela diplomatkåren och folk från amerikanska ambassaden. Ray Nance fick inte tag på vad han behövde och han drack för mycket, så han blev helt förstörd. Vi spelade de jordanska och amerikanska nationalsångerna och folk stod upp med handen på hjärtat. Och Ray Nance bara satt på stolen och skrek fula ord. Sen gick han därifrån och slog med fiolen i luften och skrek och svor åt kungen och ambassadörerna. Ellington var ju inte känd för att ge folk sparken men nu gick det för långt. Det här var ju en diplomatisk otrevlighet så nästa dag skickade dom hem Ray Nance. Duke fick skicka efter en annan trumpetare som ersatte honom, först Patrick Blake och sedan Herbie Jones.

Cat Anderson, den specielle höjdrumpetaren i Ellingtons orkester, hade varit med sedan fyrtiotalet, och han var den verkligt 'svåre' bland Rolfs instrumentkolleger. Han hade vuxit upp och lärde sig spela på Jenkins' Orphanage i Charleston, South Carolina, som hade fostrat många fina brassmusiker, däribland Jabbo Smith och Peanuts Holland.

– Han var ju enorm på det han gjorde. Men han hade haft problem när han växte upp. Att han saknade föräldrar och var barnhemsbarn hade satt sina spår.

Hur var det då att vara ensam vit musiker i Ellingtons band?

– Det var ju andra som hade varit före mig, Louis Bellson och Bill Berry – och Juan Tizol, han hade ju kommit med redan 1929. Jag hade absolut inga problem med det i orkestern, bara från andra människor ibland. När vi reste i sydstaterna så fick jag till exempel inte bo på samma hotell som dom andra. Dom bodde på svarta hotell och på ett par ställen blev jag inte accepterad, så jag fick flytta in till den vita stadsdelen. Det kändes lite bittert, för det ville jag ju inte. Men Duke sa: 'Okey så är det. Kom i morgon.'

Livet som musiker i Ellingtons orkester var hektiskt: spelning-

ar varje dag, ständiga resor. Strax efter att Rolf Ericson hade börjat i bandet, bar det av på turné till Europa – med bl a fem dagar på Gröna Lund i Stockholm. Åter i USA fortsatte turnerandet; den 9 juli framträdde Ellington t ex på Newport Jazz Festival. Den 18 juli medverkade Rolf på sin första skivinspelning med bandet, en i serien av 'stockpile recordings' som Duke Ellington själv producerade för att dokumentera sin musik; det mesta av detta material gavs ut först efter Ellingtons död i skivserien "The Private Collection".

– Vi hade nästan inga repetitioner. Det var enbart när vi gjorde grammofoninspelningar som vi repeterade. Då kom han med ny musik hela tiden. Men inte när vi var ute och spelade. Det var bara när det var speciella nummer, speciella nya saker som han ville höra. Men aldrig den gamla repertoaren. Man fick öppna öronen bara och försöka hänga med. För rätt vad det var tog han fram musik som jag aldrig hört. Då fick man leta och försöka hitta rätt i mappen. En del saker fanns det överhuvudtaget inga papper på. Det fanns inga stämmor, det gällde att lyssna – försöka öppna öronen och hänga med.

Från september till november 1963 var Ellington-orkestern ute på en lång turné i Mellanöstern och Asien. Då var också Billy Strayhorn med.

– Strayhorn flöt in i Ellington-bilden, han passade in där perfekt. För han skrev ju likadant som Duke nästan; ibland kunde man inte sära på dom. Dom var så otroligt uppmärksamma på alla spänningar och allt som hände omkring dom. Jag var med när vi satt på ett kafé utanför hotellet i Hyderabad i Indien och en fågel kvittrade i en buske. Då sa Billy Strayhorn till Duke: 'Hey, you hear that?'. Fågeln visslade en grej och dom tog fram papper och skrev ner det. Och det blev upptakten till 'Far East Suite', det som den där fågeln sjöng.

En av de viktigaste krafterna kring Ellington från fyrtiotalet och framåt var Tom Whaley – ett namn som sällan nämns.

– Han var instrumentatör och tonsättare och skrev för körer och allt möjligt. På flera inspelningar vi gjorde så satt Duke vid ett piano och Billy Strayhorn vid ett annat. Och Duke sa till Billy

vad han skulle göra, de delade på jobbet. Och så slängde dom över sina skisser till Tom Whaley, det var bara för höger och vänster hand på pianot egentligen, det dom hade skrivit. Och Whaley skrev stämmor direkt från dom där skisserna, transponerade allt för hela orkestern. Det gjordes direkt där i studion medan vi satt och väntade.

Rolf medverkade på två LP som gjordes våren 1964 under dessa omständigheter: 'Ellington '65' och 'Ellington '66' (Reprise RS6122 respektive RS6154). Idén var att Ellington skulle spela aktuella populärmelodier på sitt eget vis, och han och Strayhorn arrangerade bland annat Beatles-låtar. Det skedde alltså direkt i studion och med Tom Whaleys hjälp.

Strax innan dess, i februari och mars 1964 turnerade Ellington-orkestern åter i Europa och besökte även Sverige. Ellington själv umgicks inte mycket med sina musiker utanför estraden eller studion.

– Han hade en grevinna från Sydamerika med sig på turnéerna, han hade alltid damer omkring sig. Och han köpte dyrbara pälsar och diamanter överallt till sina damer. Han var fantastiskt extravagant, bodde alltid i de största sviterna på alla hotell och såg till att han hade piano där också. Och klockan fyra på morgonen då körde han ut alla, även damerna, för då skrev han sin musik. Då låste han in sig och satt vid pianot fram till sex-sju på morgonen.

När det gällde orkestern var Ellington däremot ingalunda extravagant.

– Då var han väldigt snål. När vi skulle till Europa för andra gången så sa jag till Duke att jag behövde lite mer pengar. Då sa han: 'Rolf, du är en konstnär. Och konstnärer behöver inga pengar. But we do love you madly!'. Och så kysste han mig på kinden. Så väntade jag ett par veckor och så sa jag till honom igen att jag behövde lite mer pengar. Samma grej igen: 'Rolf, we do love you madly', och så stack han. Tredje gången gick jag fram till honom och sa upp mig. Och när han frågade varför så sa jag igen att jag behövde lite mer pengar. Då sa han: 'How much do you want?'.

Rolf provar sin förmåga att spela på valthorn på trottoaren nära Karlaplan i Stockholm 1997.
Fotograf Olle Lindholm

Då fick jag pengar! Jag hade 40 dollar om dan till att börja med och så småningom blev det 45 dollar.

Det var inget högt gage, precis. De flesta musikerna i Ellingtons band var relativt usest avlönade. Fast några nyckelpersoner tjänade mer än de andra.

– Cootie Williams, Johnny Hodges och Harry Carney tjänade bäst. Dom hade också full garanti när vi inte spelade. Några hade en liten garanti, men annars hade vi bara betalt när vi arbetade. Jag kommer ihåg att vi var i Chicago och hade bara två jobb på två veckor. Då fick vi skriva på hotellnotorna som betalades av Ellington, och så drogs den kostnaden ifrån gaget senare. Så man var alltid i skuld till orkestern. Nästan hela orkestern var tvungen att be om förskott hela tiden från orkesterns turnémanager. Han var en riktig gangster som lurade alltid alla; det kunde vara på 50 cent en vecka och 300 dollar nästa. Så när vi kom iväg från Chicago hade vi otroliga skulder till orkestern, och de blev ännu större genom managerns räknemetoder. Då gick Johnny Hodges med jättestora rullar med hundradollarsedlar och räknade sina pengar framför oss. Han skulle göra oss avundsjuka och gottade sig riktigt.

Stiltjeperioder av det här slaget inträffade när det fanns luckor i turnéschemat, eller när Ellington hade engagemang som solist eller med mindre grupper. Ett tillfälle var i augusti 1963, då Ellington medverkade vid skivinspelningen av sin musikföreställning 'My People', som utfördes av en särskild orkester. Så var det också i april 1964, då Duke Ellington framträdde på en nattklubb i Chicago med en mindre grupp ur storbandet.

– Hela bandet var ju uppbyggt på Ellingtons royalties, pengar som flöt in för hans kompositioner. Han hade aldrig kunnat ha bandet utan dessa royaltyintäkter. Han hade skatteproblem också, och låg illa till. Men han var ju så otroligt idog, han ville jobba jämt. Jag kommer ihåg när vi var på en europaturné och hade en enda kväll ledigt. Då bokade han in den också för nästan inga pengar alls, bara för att vi skulle hållas igång.

Ellington lät nästan alla sina musiker framträda som solister.

– Det blev så att jag tog över Clark Terrys gamla stämmor i trumpetsektionen och då spelade jag också solon i samma låtar som han hade gjort, "Perdido" och "Lullaby of Birdland", och det var nånting från Ray Nance som jag också tog över. Och ibland kunde Duke överraska och kalla fram en till solistmiken när man inte väntade det. Det hände ganska ofta när vi spelade på danser för enbart svart publik. Dessa började vid midnatt och höll på till klockan sju på morgonen. Då spelade vi långa solon, jag kommer ihåg flera gånger då jag spelade kanske en halvtimme ensam. Och Duke byggde upp bandet bakom med riffs och grejor och eldade upp atmosfären. De kvällarna höll jag i mej i stolen och praktiskt taget grät för att det var så bra. Det var det mest fantastiska jag har upplevt.

Barytonsaxofonisten Harry Carney var den verkliga Ellington-veteranen; han hade blivit medlem i bandet redan 1927.

– Han var den mest underbara person, varm och sympatisk och en verklig gentleman. Han drack alltid whiskey men det var det inte många som visste om för han gömde det ganska bra. Trombonisten Lawrence Brown var också fantastiskt trevlig; han kallades för 'Sweetie'. Han åt bara glass, det var hans enda last. Klarinetisten Jimmy Hamilton var mycket strikt och väldigt skotsam, en perfektionist – nästan som en lärartyp. Altsaxofonisten Russell Procope var också väldigt seriös; han drack knappast någon sprit, var färdig och skötte sitt. Johnny Hodges var en lustig figur, han var underbar. Han och hans fru hade en liten apa och den apan älskade Johnny. De bodde ovanför Harlem i Sugar Hill. När han åkte på turné var han tvungen att skicka vykort till apan. Och när han kom hem brukade han ha med sig små leksaker, gummiprylar till den där apan. Och så nån gång kom han hem och hade inte köpt nånting. Apan blev så jävla arg så den bet honom!

Något av 'problembarn' i Ellingtons orkester – förutom Ray Nance – var tenorsaxofonisten Paul Gonsalves och trumslagaren Sam Woodyard.

– Paul var också en underbar människa, men han hade stora problem med alkohol och narkotika; det var det som tog käl på honom till slut. Hans solospel var otroligt. Det var mycket tack vare honom som Duke kom tillbaks på kartan den där gången på Newport-festivalen 1956, när han spelade "Diminuendo and Crescendo in Blue" – då började en ny framgångsrik tid för Ellington. Sam Woodyard tycker jag är den bästa trumslagare Duke någonsin hade. Han satte en sån otrolig stämning på allting. Han gjorde inte mycket extra men det han gjorde då, det passade in perfekt i orkestern, och han höll fantastisk 'time'.

Det var av ekonomiska skäl som Rolf Ericson slutade hos Ellington i maj 1964.

– Jag hade familj och det gick inte ihop finansiellt sett. Och så fick vi inte betalt för en massa saker vi gjorde och jag retade upp

mig på det – inget extra för inspelningar, inget extra för TV-shower, inget extra för nånting. Och ibland blev det uppehåll mellan spelningarna och då sprack ju ekonomin. Hade det inte varit på det sättet hade jag aldrig lämnat bandet, då hade jag stannat hela mitt liv. För musikaliskt var det ju en otrolig erfarenhet.

Drygt fem år senare, i början av november 1969, gästspelade Duke Ellington i Stockholm och framträdde bl a i Vasakyrkan med Alice Babs, Eric Ericson och Radiokören. Rolf hoppade in i bandet som förstärkning.

– Duke föreslog att jag skulle komma med på resten av turnén i Europa. Jag hade ett jobb på ett par dagar i Norge först men jag fick en flygbiljett av managern så jag kunde ansluta i Paris. Under tiden åkte Duke till Berlin för en TV-inspelning och då hyrde han in Benny Bailey och Åke Persson som extra musiker. När TV-konsertern var slut gick Åke fram till Duke och sa: 'Mr Ellington, jag "vägrar" att lämna den här orkestern'. Duke garvade som fan och Åke fick hänga med. Nästa dag åkte dom till Malmö och Åkes fru ringde alla tidningar. Åke var ju från Skåne så när dom stiger av planet står en massa pressfotografer och tar bilder på Åke. Och dom säger åt Duke att ställa sig bredvid honom. Åke fick all uppmärksamhet och Duke fick spader och undrade vem fan det var han hade med sig. Sen, ett par dar senare så står jag och väntar utanför ett hotell i Paris på att orkestern ska komma med buss. Och när dom stiger ur så hänger Åke med armen runt Duke och han har en flaska i ena handen och skrattar och berättar stories. Han är världens hjälte där i bandet och Johnny Hodges går bredvid och garvar; han gjorde sig totalt populär.

Den 29 april det året hade Duke Ellington fyllt 70 år. Under Europa-turnén i november firades detta med en större tillställning i Paris.

– Maurice Chevalier var speaker och alla kändisar var där, Brigitte Bardot och hela franska filmkolonin, Lidobaletten, alla franska musiker, det var en otrolig fest. Vi kom sent och var dödströtta och klädde om och rakade oss i bussen. Men när vi steg av så fick vi veta att vi inte behövde spela förrän om ett par timmar. I stället fick vi ett eget rum med otrolig service, där fanns bar med bartender och allt man ville ha att äta, hummer och kaviar och revbenspiäll till Cootie och glass till Lawrence Brown. Vi hade världens party och dom som drack, dom drack ju rätt mycket. Och Åke var full och satt och grät för han hade ett studiojobb i Berlin som han måste tillbaka till, så han skulle bli tvungen att sluta i bandet. När vi kom ner på estraden var hela publiken i extas. Och så gick ridån upp, alla skrek, och då kom det ner en jättestor tårta med konfetti och ballonger och det var fyra nakna brudar i tårten! Under tiden sitter Åke och gråter. Han spelar ingenting, hans trombon står i stället. Jag sitter bakom honom och så vänder han sig om och säger: 'Å lyssna, underbart... vad ska jag göra, jag måste sluta i morgon... hör, hör, oh, oh...' Och Duke tittar på Åke och ser hur det står till och så säger han: 'Åke, no solo'. Och så kommer vi till det här stycket där Åke hade spelat solo på turnén. Då vänder sig Duke om en gång till och säger samma sak. Då blir Åke vansinnig och börjar skrika och svära och springer fram och slår ner ett par notpultar och så står han där bredvid Duke och svär åt honom och spelar sitt solo i alla fall. Då gick Duke ut. Och Åke han fortsatte att spela och han spelade som fan. När Duke kom in igen sa han: 'Åke, du är avskedad'. Då sa Åke: 'Jag säger upp mig!'. Sen nästa dag på flygfältet skulle Åke fara tillbaka till Berlin och han gick fram till Duke och såg ut som en liten hund och sa: 'Forgive me, Maestro'. Och Duke sa: 'Ahh, forget it'.

Rolf var med när turnén gick vidare, först till Spanien och sedan till England, där bandet spelade in albumet 'Duke Ellington's 70th Anniversary Concert' i Manchester. Sedan för orkestern tillbaka till USA, utan Rolf. Men Rolf Ericson kom att sitta med i Ellington-bandet vid ytterligare ett par tillfällen – i oktober 1973, då man gav konserter i Malmö och Stockholm. Vid Malmö-konserten den 26 oktober 1973 medverkade också Åke Persson ännu en gång.

Vad var det då som var så speciellt med Ellingtons orkester?

– Alla i Dukes band var skapare och individualister. Det var vuxna människor, dom spelade vuxet, dom var mogna. Och det var Dukes storhet att han utnyttjade varje stämma som fanns omkring honom. Det var ju så många ofantligt färgstarka individer han hade att göra med. Och alla som varit med Duke Ellington har fått sin prägel av honom också, dom kan inte komma ifrån det. Det gäller mej också: det fanns en del typiskt ellingtonska stildrag som jag lärde mig och som har varit införlivade i mitt spelsätt sedan dess. Det är ingen kopiering det handlar om, utan jag försöker ändå spela som mig själv. Det är det viktigaste för en jazzmusiker att man finner sin egen profil, och min musikaliska identitet har jag försökt hålla fast vid i hela mitt liv. Men det är klart den ändrat sig, utvecklats. Och speciellt efter äventyret med Ellington; det gav enorm inspiration.

Duke Ellingtons karriär har aldrig präglats av politiska engagemang. Han har alltid varit en ensam artist, som stått utanför alla slags rörelser. Därför blev förvåningen stor när denna artikel kom ut i den amerikanska kommunisttidningen Daily Worker 1950. Artikeln i Daily Worker gick inte att stoppa och därför publicerade Duke Ellington sitt svar och sin förklaring till händelsen i decembernumret 1950 av Estrad. Författarens namn är inte angivet i artikeln.

Duke och Stockholmsappellen

En protestskrivelse från Ellington

En av de mest överdrivet smickrande gester, som någonsin visats mig, rönt jag av en genial artist, som råkar vara en mycket god vän till mig, Orson Welles. Det gick till så här. Orson satte upp en show i Paris i våras. Då han hörde, att jag gjorde en turné i Europa med min orkester, ringde han mig i Milano, där vi spelade just då och sade: "Käre Duke. Du är den ende i hela världen, som kan göra det här. Jag har en ny show som har premiär om fjorton dar. Jag måste ha fem melodier till premiären, och jag ringer dig, eftersom du är den ende jag vet, som arbetar lika snabbt som jag."

Jag sade ja, då jag hade jobbat ihop med Orson tidigare och höll med om att vi arbetade ungefär på samma sätt – i sista minuten med premiärdagen som ett spöke framför oss. Han skickade texterna och jag skrev melodierna och sände honom. Jag lät spela in bitarna på skiva, så att det inte skulle bli något resonemang om hur jag ville ha dem.

Då han fått dem, ringde han mig igen. Den här gången, sa han, behövde han ytterligare tjuugoåtta korta musikinslag till sin show. Vi var då i Stockholm, där vi skulle spela i Kungliga Tennishallen och "Concert House". Upp till Stockholm kom, inte en bunt sångtexter den här gången, utan den fine engelske Shakespeare-tolkaren Hilton Edwards, släpande på hela manuskriptet till Orson Welles show.

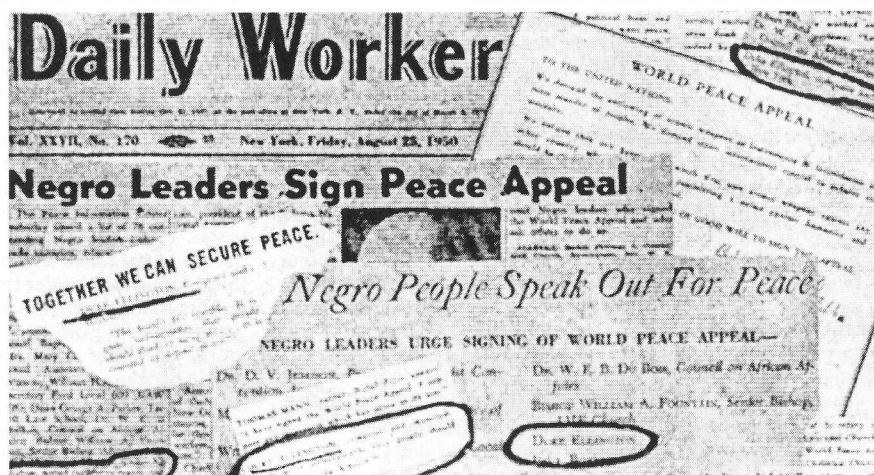
Hilton, Billy Strayhorn och jag slog oss genast ner i ett rum med piano och satte igång. Rummet var en privat matsal i Stockholms största hotell, Grand Hotel. Halva dagen hade gått, och vårt arbete var färdigt till hälften. En man som hade kommit in tidigare, hade suttit och lyssnat och, trodde vi, utan att tänka närmare på det, roats av våra förhållanden. Hilton Edwards är en förnämlig skådespelare, och gjorde här alla rollerna själv, något som vem som helst måste ha uppskattat ofantligt. Då avbröt mannen, mycket artig (han var studerande fick jag sedan höra, och inte någon av hotellets anställda, som vi hade trott) och frågade om jag ville skriva under ett papper åt honom. Jag frågade honom om han inte kunde vänta till litet senare, eftersom jag blev irriterad av avbrottet. "Nej", sa han. "Det här är mycket viktigt". Han talade sedan om för mig, att han fått höra, att jag skulle lämna Stockholm om ett par dagar, och han ville försäkra sig om att jag skulle förena mig med miljoner andra människor i en protest mot atombomben. I Orsons manuskript är det många fantastiska saker – men ingen så vansinnig som föreställningen, att folk genom att skriva under ett papper skulle kunna påverka de två nationer, som har atombomber. Jag sa det till honom. Jag förmodar, att jag var en smula högljudd, eftersom vi var angelägna att fortsätta med arbetet, och bad honom till sist att avlägsna sig. Han bad då om ursäkt och gick utan att säga ett ord mer. Fastän han bett mig skriva under ett papper, hade han inget i handen, och gjorde inte ens min av att vilja ta fram något papper.

Knappt hade jag hunnit tillbaka till Amerika förrän folk talade om för mig, att Daily Worker i en artikel hade skrivit att jag under-tecknat en kommunist-appell, när jag var i Stockholm. Enligt artikeln skulle jag ha yttrat: "Det är ofattbart, att någon skulle kunna tänka på att använda atombomben. Det är nödvändigt att försvara freden." Jag har aldrig sagt något sådant eller skrivit under något som helst papper. Den man som vände sig till oss på Grand Hotel ville att jag skulle göra det. Jag förmodar att han rapporterade till sina uppdragsgivare, att jag hade gjort och sagt det som stod i artikeln (fastän han inte skrev ned något i min närvaro, och jag inte förstår, hur han skulle ha kunnat komma ihåg de exakta orden i ett eventuellt uttalande) och att han gjorde den falska rapporten för att få sina överordnade att tro att han utfört sitt uppdrag ordentligt.

Som var och en vet som följt min karriär, har politiska rörelser – de må vara från Stockholm eller Moskva – aldrig intresserat mig. Och jag skriver aldrig under petitioner, inte ens om de kommer från aktade negerorganisationer. Sådana saker ligger helt enkelt inte för mig. I ilskan skickade jag omedelbart ett telegram, där jag hotade

med åtal, om mitt namn inte ströks från appellen. Ännu tycks emellertid inte telegrammet ha haft någon effekt, trots att åtskilliga veckor har gatt. Jag tar därför tillfället i akt att offentligt förklara: om inte mitt namn stryks från den s. k. Stockholmsappellen inom fyrtioåtta timmar efter publiceringen av denna förklaring, kommer jag att uppdra åt en advokat att anställa åtal mot dem som försöker att svärta ned mitt goda namn och rykte. Jag kommer att sända en kopia av denna förklaring, så snart den har tryckts, till alla berörda parter, så att det inte finns något tvivel om vilka åtgärder som jag ämnar vidta.

Vad som retar mig mest är, att de i denna fråga har gjort mig till ledare för miljoner negrer. Mitt svar på detta är: Jag kanske är stor, men så stor är jag inte. Jag leder ingen annan än mig själv. Kommunisterna gör mycket väsen av det sätt, på vilket negrer behandlas i Amerika. Men som jag sade i ett radioprogram för en tid sedan, det finns i alla länder någon, som någon annan inte tycker om. Varje nation har sin minoritet. Personligen har jag det bättre som medlem av min minoritet än någon individ av någon annan minoritet i något annat land. Och jag har varit i ganska många länder i mina dagar. Naturligtvis är inte negerns ställning vad den borde vara. Jag tror jag vet det bättre än kommunisterna. Men den amerikanska negerns ställ-

ning och kommunisternas ställning har inte mer med varandra att göra än "De Saliga" och "De Fördömda" i Orson Welles pjäs "The Blessed and The Damned".

Mina egna erfarenheter i Stockholm är ett typiskt exempel. Där sökte de upp mig för att få mitt namn på sin appell och sände ut en falsk uppgift om att jag hade skrivit på den. I Frankfurt där vi spelade den weekend kommunisterna marscherade mot Berlin, befallde de sina ungdomar att inte gå på Ellingtons konsert, eftersom Ellingtons musik är "kosmopolitisk" och "dekadent". (Är det inte vad nazisterna en gång sade om oss?) Jag skulle naturligtvis vilja se negrernas ställning förbättrad. Men om jag kan bidra till en sådan förbättring, kommer det inte att bli genom att skriva på några papper. Sedan den här historien har blivit aktuell, har folk frågat mig, vad jag anser om t. ex. kommunismen och krig. Jag svarar så här: Jag har aldrig i hela mitt liv intresserat mig för politik och ger mig inte sken av att veta något om internationella angelägenheter. Den ende "kommunisten" jag känner till är Jesus. Jag känner inte någon annan.

Vad krig beträffar, hade jag under det senaste världskriget ett radioprogram varje lördag, som sålde obligationer för amerikanska finansdepartementet i syfte att hjälpa till att besegra Tyskland, Japan och Italien. Under nästa världskrig – om det blir något, vilket Gud förbjude – skall jag ha ett annat program som säljer obligationer för att besegra vem vara månde som då är Amerikas fiende. När Orson Welles ringde mig den där dagen i Milano, var jag glad över att få hjälpa honom. Men hur överdrivet han än må ha smickrat mig, så behöver jag inte en Welles genialitet för att veta att om jag under-tecknade något som Stockholmsappellen, skulle det vara detsamma som när Faust skrev under kontraktet med Mefistofeles.

Axplock FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

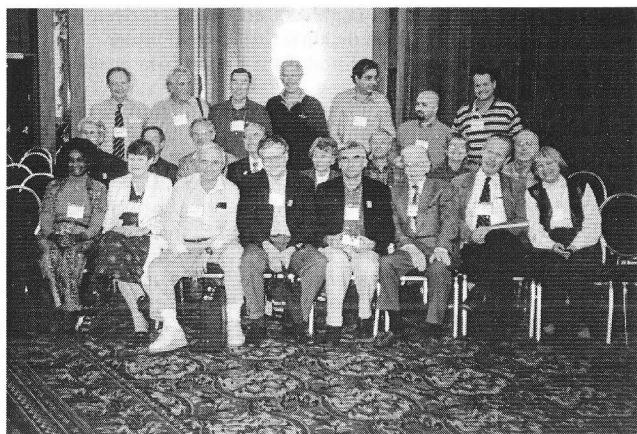
INTERNET, MAIL OR/AND FAX CONNECTION, PLEASE!

*Do you have a Mail or/and Fax connection?
Please, tell us so that we can save some money
by this new way of communication.*

Ett kort kom via posten från
Bernt Thuné, Gävle
Gävlekonstnären Lars Axelsson
har målat en underbar oljemål-
ning av Duke Ellington från ett
ett fotografi, som han fått av
Dave Dexter Jr. Tack Bernt för
ditt brev.

Happy members of DESS together in Washington '99

Standing from left: Leon Dierckx, Dennis Dimmer, John Hornsby, Peter Lee, Steven Lasker, Larry Mirando, Bengt Barkman. Sitting from left 2nd row: Bo Haufman, Georges Debroe, Leif Klitze, Bertil Swartling with his wife Kerstin hidden, Jan-Olov Isaksson, Ann-Margret Nilsson with Eine Johansson. Sitting in front from left: Mary Birault, Gullan Jacobsson, Jerry Valburn, Göran Wallén, Kjell Hennig, Alf Lavér, Ulf Lindsjö and Gudrun Westin.

Other members, who missed the group photo:

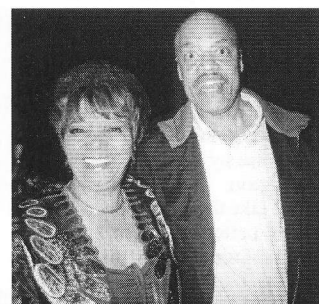
Bjarne Busk with wife Marianne and Art Zimmerman.

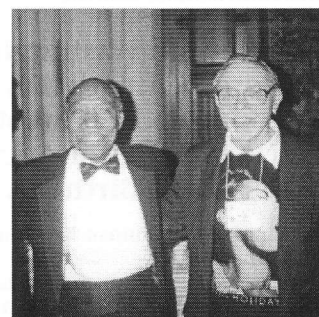
Sjef Hoefsmit

Other friends visiting
Washington '99

Happy faces from Joya Sherrill,
voc, and Edward Ellington, who
played guitar in his father
Mercer Ellington's Orchestra,
when in Stockholm 1977 at
Restaurant Atlantic.

Joe Wilder, trumpet, who speaks
a little bit of Swedish with
Walter Schaap right, father of
Phil Schaap.

Pulitzer Board Honors Ellington Posthumously

The story of Duke's reaction to becoming a Pulitzer Prize Winner 1965, ostensibly because there were no criteria for "jazz", is well known among Ellington devotees: "Fate is being kind to me. Fate doesn't want me to be famous too young". Now during the hundreds anniversary of his birth, their board has awarded him a special citation. A news service quoted a Pulitzer spokesman as saying that the award was being given "not only in recognition of Duke Ellington's achievements, but as a further step in the evolution of the accepted criteria for the Pulitzer award in music". As some historians have noted, Duke was never nominated for a Pulitzer Prize, but rather for a special award. This posthumous award is just that, a special citation.

Note: Let's be thankful that they did not give him the award for a "category" known as "jazz".

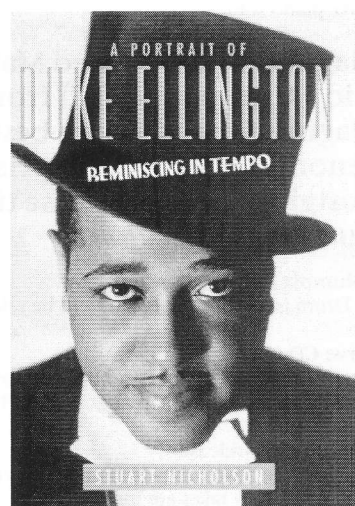
A letter came from Richard Ehrenzeller

Thomas Morris was also an obvious inspiration to Bubber Miley.

Ännu en ny
Duke Ellingtonbok

"A Portrait of Duke
Ellington, Reminiscing
In Tempo" by Stuart Nic-
holson 537 sidor och kost-
naden är £ 18. Du kan be-
ställa boken, som Ellington
medlem med kreditkorts-
nummer från: Book Serv-
ices By Post, Harbour Court,
Loch Road, Port St Mary, Isle
of Man IM9 5EB, England.

Leveranstid ca 10 dagar.
En lättläst bok, som till stor
del består av sammanställ-
ningar av andra tidigare pu-
blicerade böcker. Tackar
hela Duke's liv och verk-
samhet. Rekommenderas av
flera läsare.

New CD:s

Mosaic Record has released a box with six CD:s called "The Complete H.R.S. sessions" (MD6-187).

The box includes among others complete sessions in New York with Ellingtonia as follows:

Rex Stewart's Big Seven, from July 23, 1940

Sandy Williams' Big Eight, from November 5, 1945

Harry Carney's Big Eight, from March 18, 1946.

Brick Fleagle's Rhythmackers, from May 5, 1947.

Jack Teagarden's Big Eight, from December 15, 1940.

Jimmy Jones' Big Eight, from January 10, 1946.

Russell Procope's Big Six, from late, 1946. **Rare to find.**

Rex Stewart's Big Four, from July 1947

Other groups of musicians are led by Buck Clayton, Joe Thomas, Billy Taylor a.s.o. The box includes a great booklet. The prize is \$ 96 plus postage.

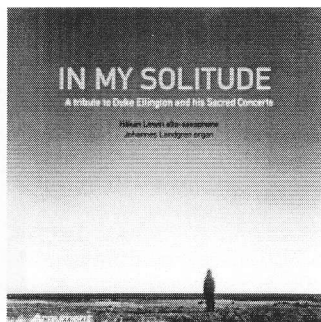
In My Solitude

A tribute to Duke Ellington and his Sacred Concerts.

A CD from Argument ARCD 1007, recorded in the spring of 1999. It is a duo recording with Håkan Lewin alto-saxophone and Johannes Landgren organ. The great organ is installed in Gothenburg, Sweden.

Liner notes by Patricia Willard, Washington.

Titles: I Like the Sunrise, Is God A Three Letter Word For Love, Heaven, Freedom, Almighty God, T.G.T.T., My Love Is a Fever, Come Sunday, Somebody Cares, Lotus Blossom, Solitude.

"The Duke In Washington", CD from Denmark (DE 100WA) Washington D.C. Chapter of The Duke Ellington Society Celebrates Duke's 100th Birthday.

Souvenir CD '99. Producers: Karl Emil Knudsen, Jack Towers and Jerry Valburn.

Source material: Jerry Valburn, Digital Mastering Jack Towers.

Liner notes: Ted Hudson, CD Production: Storyville Records, Copenhagen. Total time 71.18 min. CD:n kostar \$15 och beställning sker direkt till: Ellington '99, P.O. Box 42504, Washington D.C. 20015-9998, USA eller beställ genom DEMS 16,50 Euro och DEMS debiterar ditt medlemskonto.

Contents:

Dec. 8, 1943 at Langley Field Air Force Base Hampton, Virginia: Duke introduction, I Wonder Why (voc Betty Roche), Goin' Up. Duke with his Orchestra.

July 8, 1944 at Naval Training Center Bainbridge, Maryland: Announcer and Duke introduction, G.I. Jive (outgivet), Amor Amor, Frankie and Johnny. Duke with his Orchestra.

April 20, 1946 at Howard Theatre, Washington, D.C.: The Blues, Sono. Duke with his Orchestra.

April 20, 1955 at The Armory, Washington, D.C.: A Tone Parallel To Harlem, Perdido, All the Things You Are, Happy-Go-Lucky-Local. Duke with his Orchestra.

June 2, 1962 at Howard University, Washington, D.C.: Jazz Festival: Take the "A" Train (outgivet), A Single Petal Of a Rose (outgivet). Duke piano, Aaron Bell bas, Sam Woodyard drums.

April 29, 1969 at The White House, Washington D.C.: Pat (outgivet). Duke piano solo.

Magnus Lindgren med Mathias Algotssons trio "Unexpected Call from Duke". Magnus första CD kan beställas endast genom DESS, medlemspris 120 kronor via postgiro. Information se tidigare DESS- nummer.

Columbia - release

"A Drum Is a Woman", 65567, will be released this fall.

Verve CD-release

Lawrence Brown, "Slide Trombone", Verve 314 559 930-2 was released in a limited edition in August.1999. Two new takes are included.

Storyville CD-release

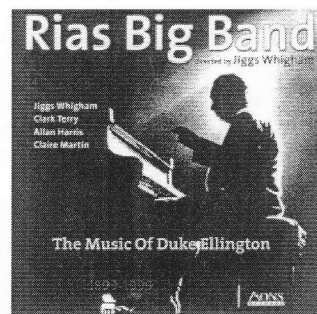
Ben Webster, "No Fool - No Fun" Storyville STCD 8304 is now released. A few new takes are included.

Jazzmont Records - 01, new CD-release

Sir Roland Hanna & Davey Yarborough, "Royal Essence, An Evening of Ellington".

Mons Records MR874-306,
new CD-release

Rias Big Band, directed by Jiggs Whigham, "The Music of Duke Ellington", incl. Clark Terry.

We love you madly,
new English CD, 33JAZZ 048

Louis Gibbs & Brian Priestley with special guest Tony Coe, Celebration of Duke Ellington.

Louis Gibbs vcl, har gjort denna inspelning med hjälp av Brian Priestley arr / p, och Tony Coe

ts/ss/cl. Titlarna är bland de vanligaste förekommande Ellingtonkompositionerna. Arrangemanget till "The Blues" är mycket intressant. Inspelelingen har en mycket god ljudupptagning.

Ett urval artiklar som publicerats i anslutning till DE-jubiléet april/maj:

- Kristianstadsbladet hade den 23 april två hela sidor i tidningen - artikeln hette "Hertigen, en livslång passion". Skriven av vår medlem Sven Tollin, Malmö.
- En insändare i DN den 7 maj hette "Århundradets musiker". Artikeln skriven av Karl-Otto Hultström från Norsborg.
- Från Karl-Erik Sturebrant fick vi en artikel i tidskriften Ebony från USA.
- Den 10 april hade Telegraph Entertainment en helsida om Duke Ellington. Artikeln handlar om Dukes resa 1933 i England med flera intressanta detaljer. Skriven av Stuart Nicholson.
- Den 29 april hade Svenska Dagbladet en helsida skriven av vår medlem Sven Malm. Mycket detaljrik artikel med bilder.
- Orkester Journalen nr 4 har i praktiken nästan bara artiklar om Duke Ellington och Alice Babs.
- I magasinet American Legacy heter artikeln "Ellington, America's Greatest Musician", skriven av Tony Scherman. Bobby Short skriver om sin staty under titeln "A Salute to the Duke".
- Down Beat har flera artiklar, som är skrivna av bl.a. Jack Towers.
- Magasinet JAZZIZ har flera artiklar om Duke, bl.a. av Mark Tucker under titeln "Duke, The Sound". Andra författare är Don Byron, Dan Morgenstern, David Hajdu och Larry Blumenfeld.
- Jazz Times artikel heter "Ellington is Forever", skriven av Bert Primack. Just bortgångne Stanley Dance har också en artikel, som heter "The Overlooked Ellington".
- Musica Jazz (ett italienskt magasin) från Milano har 24 sidor under rubriken "I Mondi Di Duke Ellington". I magasinet ingår även en CD med en "liveinspelning" från Hurricane 1944 med Duke Ellingtons orkester. Materialet är outgivet. CD:n innehåller följande: 6 maj 1944: Perdido, Do Not-hin' Till You Hear From Me, My Gal Pal, Now I Know. 7 maj 1944: Jumpin' Punkins, Poinciana, It Don't Mean a Thing. 24 maj 1944: Clementine, Someone. 27 maj 1944: G.I. Jive, Three Cent Stomp, Johnny Come Lately, Blue Skies, Sentimental Lady. 31 maj 1944: Midriff. 2 juni 1944: Main Stem, My Little Brown Book. 4 juni 1944: Too Much In Love: Mood To Be Wooed. CD:n finns på Musica Jazz MJCD 1124. Total speltid är 61 minuter.

To order the CD: Rusconi Editore Spa, via Sarca 235, 20126 Milano, Italy

- Jazz Educators Journal har enbart artiklar om Duke. Skribent John Edward Hasse.
- Bulletin du Hot Club de France, maj 99 – en osignerad artikel: Les cent ans d'Ellington samt omtryck av en artikel från 1949 av Madeleine Gautier: Grand Seigneur du Jazz.
- Bulletin du Hot Club de France, No 482, Juin 1999. "Duke, un Prince Qui Régnait un Demi-Siècle" by Andrée Doutart.
- Jazz Hot No. 562 Juillet-aout.
 1. Duke Ellington, Le Metteur en son du XX:e Siècle, by Michel Laplace.
 2. Echoes of Ellington Orchestra
Interview by Francois-Xavier Moulé with the orchestra-leader/clarinetist Peter Long.
 3. L'indispensable Mr Ellington by Michel Laplace. (Reviews and recommendations of Duke's best records).
- Jazz Magazine, maj 99: ett specialnummer om DE. Artiklar av Jacques Réda, André Hodeir, Clark Terry, Didier Levallet, Jean-Pierre Binchet, Max Roach, Gérard Badini, Frank Ténor, Claude Bolling, Archie Shepp. Intervju med Harry Carney, Johnny Hodges, Billy Strayhorn. Artikel om Paul Gonsalves med Duke av Guiseppe Pino. Och recension av 24 CD-boxen på RCA av Hubert de Bonustrac.
- Voice Jazz. June 15, 1999. Many pages about Duke by different writers.
- Vanity Fair, May 1999. "A Jazz of Their Own". An article by David Hajdu, President of Duke Ellington Chapter New York.

A newspaper article from Toronto, written by
Geoff Chapman, jazz critic

Ellington tribute inspiring

Toronto Chapter of Duke Ellington Society has been around 40 years, a body of people determined to study the great jazzman's music and encourage its performance.

The centenary of his birth has been given an extra fillip to Ellingtonia, and thus additional weight and resonance to last night's tribute concert at the U of T's Walter Hall performance by a nonet that specializes in ducal music, Rockin' In Rhythm.

The band, co-led by multi-horn player Merlin Williams and guitarist/banjo Martin Loomer, is not big on improvised versions of some of the more than 2.000 tunes penned by one of the cornerstones of jazz royalty. Rather it seeks, with thick-textured ensemble sounds and precise soloing, to recreate the sound of Ellington. That doesn't mean rigid recreation of familiar staples like "Mood Indigo", "Black And Tan Fantasy" or "Just Squeeze Me" though most of their presentation is read from sophisticated charts from the chief.

There was constant if not always successful attempt to balance fundamentals like exultant swing and bluesy lyricism with flexible accompaniment and a healthy concentration on less familiar items from the Duke's treasure trove, songs you might only find on RCA Victor's release of 24 CDs of material covering half a century. These rarities avoid cliché and underline the creativity, originality and resourcefulness the master employed.

The band was of course playing to the converted, plus a sturdy representation of students from high school music programs, and thus choosing ancient gems like "Jubilee Stomp", "I'm In Another World", "Lady In the Lavender Mist", "Merry Go Around" and "Sugar Rum Cherry" (Duke's Nutcracker joke) made excellent sense, while the hard-swung "Cotton Tail" and two versions of the tune from which the band takes its name led listeners down more obvious musical paths.

Williams plays with vigour, and trumpeters Joe Allan and Steve Crowe as well as trombonist Scott Suttie were heard to advantage, while Loomer experimented with interest on "Sophisticated Lady". Enough was heard from bandsmen, and in the second half from pianist Christine Chubb, to suggest that Ellington's legacy is still inspiring. It may take another 100 years to appreciate fully his real importance.

Gaye Ellington

Gaye Ellington is a daughter to Mercer Ellington in his first marriage. During the Washington '99 conference we saw a painting of Duke by Gaye at the Smithsonian Institution. You can also find her name as a designer of LP:s from Master Jazz Recordings.

Sven Tollin rapporterar och hälsar från Kanada.

Sven skriver om du Maurier Down Town Jazzfestival, Toronto den 25 juni – 4 juli. Där deltog bl.a. Dick Hyman med Ralph Sutton, Ernestine Anderson, Marian McPartland, Geri Allen med Oliver Lake m.m.

samt Kim Parker vcl, med Håkan Rydins trio. Höjdpunkten för Sven var förstås att lyssna på Jim Galloway and his Wee Big Band, som spelade Duke Ellingtonkompositioner tillsammans med Clark Terry i två timmar och fyrtio minuter. När Clark showade som värst med flygelhorn och trumpet i var sin mungipa, säger Sven "Jag har inte haft så roligt i hela mitt liv på en jazzkonsert". Under en annan konsert hyllades Duke av trumslagaren Archie Alleyne med en ok-tett.

Brev från läsekretsen

Från våra medlemmar Bengt-Olov och Ingegerd Lindh kom följande trevliga rapport till redaktionen under jazzfestivalen på Skeppsholmen. B-O och Ingegerd hade just kommit hem från Dalarna och berättade följande:

Ellington i Dalarna

Under temat "På väg mot ny identitet" firade den årligen återkommande festivalen "Musik vid Siljan" i år sitt 30-årsjubileum. Den har vuxit ut till landets ledande i sitt slag. Under veckan 4-11 juli föräddes vi ett rikt och brett utbud av musikupplevelser i den fantastiskt vackra Siljansbygden med Leksand och Rättvik som centra.

Självklart uppmärksammades det ellingtonska sekeljubileet med en konsert. I den mer än fullsatta Leksands kyrka (förmodligen fler än 1.600 åhörare) bjöds vi den 8 juli på Ellingtonmusik. Deltagande musiker var Arne Domnérus, Lennart Åberg, Bosse Broberg, Rune Gustavsson, Bengt Hallberg, George Riedel och Johan Löfcrantz. Med Gustav Sjökvist som dirigent medverkade också hans kammarkör. Melodier ur kyrkokonserterna blandades med mer renodlade jazziga inslag, där Bengt Hallbergs introduktion till "Take the 'A' Train" hörde till de verkligt minnesvärda.

Bengts hyllningsverk till Duke, "We Love You Madly", liksom Riedels "Hommage à Duke Ellington", båda från 1975, fanns också med på programmet.

Stående ovationer avslutade konserten vid midnatt. Vi som lyssnat var en musikupplevelse rikare. Den kunde läggas till intrycken av bland annat konserter med Eric Ericson och hans kammarkör, med Nils Lindberg och Anders Paulsson, med årets spelman Ale Möller och hans vänner och med den världsledande, engelska ensemblen "The King's Concert", som på tidstroga instrument (kontrabasen var från 1600-talet) exekverade barockmusik av minst sagt högsta klass.

Stor Ellingtonafton i Konserthuset, Stockholm

Blue House Jazz den 15 oktober 1999

Till Konserthuset i Stockholm kommer sex ordinarie medlemmar från Duke Ellingtons orkester på 50-60-talet. Blue House programmet satsar stort på Ellingtonåret 1999.

Vad säges om följande herrar på besök:

Duke Ellington All Stars

Berrie Lee Hall, (1973-1996), trumpet, Hal Singer, tenorsax (1948), Britt Woodman, trombon (1951-60), Jimmy Woode, bas (1955-60), Lloyd Mayers piano, (1974), Butch Ballard, trummor (1950).

Aron Bell piano, Britt Woodman, tb samt Butch Ballard tr, Chicago -98

Under kvällen spelar även en annan grupp ledd av Kenneth Arnström as, med Ulf Werre Johansson tb och piano, Lars Lundström bas, samt Sveriges store tummis, tillfälligt hemma från USA: Nils Bertil Dahlander (även kallad Bert Dale).

Anm. Under pressläggningen var det en stor afton den 24 september i Konserthuset med bl.a. Berrie Lee Hall tp, och Magnus Lindgren med storband, Arne Domnérus Quartet samt ett förstärkt Kustband. En rapport kommer i nästa bulletin.

Skeppsholmen 1999 med inslag av Ellingtons musik.

Det är många i år som profiterar på att Duke fyller 100 år, men det är inte alltid som framförandet är som man förväntar sig. Varje musiker med självaktning spelar i år Ellingtons kompositioner. Självklart måste dock en utveckling få ske med nya tolkningar och unga musiker bör få utveckla och testa sina musikaliska idéer.

Skeppsholmen hade i år en Tentett som hette "The Obscure Works of Duke Ellington and Billy Strayhorn". Gruppen leddes av David Murray ts, och bl.a. ingick Hamiet Bluiett bar, Carmen Bradford voc, och Hilton Ruiz p, i gruppen. För de som förväntade sig Ellingtons sound och igenkännandet av Dukes kompositioner blev svaret som titeln säger "Obscure", men gruppen innehåller mycket ledande och erkända svarta jazzmusiker av idag.

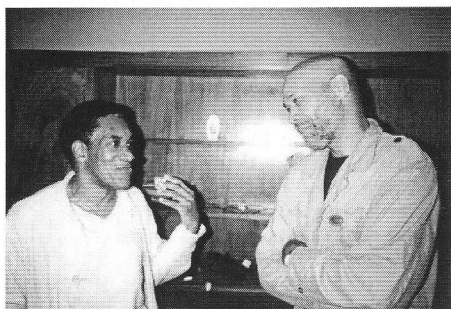
Carmen framförde bl.a. "We Love You Madly" och David Murray spelade fint i "Chelsea Bridge". Men den riktiga Ellingtonkänslan infann sig dock icke med Tentetten.

Sista dagen, söndag, kom sedan Clark Terry Quintet med Dave Glasser as, Don Friedman p, Marcus McLaurine b, Sylvia Cuenca tr. Titeln för dagen var "A Tribute To Duke Ellington". Bl.a. framfördes "Come Sunday", "Sophisticated Lady" samt "Just Squeeze Me". Clark spelade överraskande bra och här skapade Clark med sin erfarenhet en äkta Ellingtonkänsla. Sylvia Cuenca tr, var en stor överraskning och drev på sina manliga kolleger med god drive och precision. Sylvia har spelat med Clark i nästan 8 år. Dock har kvintetten inte varit i Sverige med Clark tidigare. Nästa dag var det spelning i Frankrike. Enligt uppgift är Clark bokad tolv månader framåt dvs till nästa sommar. Hur orkar han med sin dåliga rygg och försämrad syn?? Nästa år fyller han 80 !!

A mini-Ellington meeting in Lisbon, Portugal

Our friend the writer Mark Tucker organized a Duke Ellington mini-symposium in Lisbon, Portugal, July 29/30 on request from a local institute. The institute felt that Ellington had to be honored and it was good reason to celebrate Duke 100 years Anniversary. Alice Babs from Sweden was invited, from England came the pianist and writer Brian Priestley and from the USA Robert O'Meally, Travis Jackson and Krin Gabbard. Organizer and chairman was the writer and pianist Mark Tucker and he also led the panel. The audience was just 10-15 persons, mostly journalists and local musicians. No Ellington delegates of previous were present.

Alice Babs' appearance was based on her own life from the 30's up to the days of Swe-Danes and Duke Ellington. Among her topics the Newport Festival 1973, all the Sacred Concerts and the funeral of Duke Ellington. In the final panel discussion the question arose what Duke had done as composer compared to Billy Strayhorn and Duke's own musicians. The panel concluded that Billy Strayhorn's impact may be greater than is evident and that Duke got a lot from the members of the band. This seems to be a future riddle for the experts to solve, but without Duke nobody knows what would have become of Billy Strayhorn or all the tunes that Duke's musicians came up with. Alice didn't agree completely with what the panel said and she was the only one present who knew Duke personally and worked with him. Robert O'Meally pointed out that Billy St-

Al Foster (left) talking with Robert G. O'Meally from Columbia University

rayhorn was not all the time with Duke and that Duke had made great work both before Billy came to the orchestra and after Billy had died. Krin Gabbard talked about Duke's films. The impression Krin gave was that Duke never was really happy about the result. The music to one film was cut into pieces and that is maybe why he did not use his own full band in the later films *.

Alice Babs Accompanjerar sig själv till piano inför en jublande jazzpublik

Note 1. The most interesting point about this symposium is that an institute paid for everything. Institutes of culture, which have the money and space for symposiums and serious presentations of music, might be necessary in the future as organizers. And of course we hope that Duke Ellington will be a subject worthy many symposiums in years to come.

* Pat Willard said once that Duke was very happy about making films and he wanted actually to make more films.

Paul Ellington, 20 years-old

Paul Ellington with The Duke Ellington Band visited Washington D.C. May 22. The occasion was the opening of the new sculpture garden of the National Gallery of Art. This was the 2nd time the band was in Washington. The first visit was last year at the Kennedy Center.

The band sounded more polished than last year and there are still two old members in the band from Duke's last year, Rocky White, dr and Berrie Lee Hall, tp. In July they played at the Birdland, New York.

Paul is Mercer Ellington's son and seems to be very self-assured and is personally fronting the band.

Norwegian Jazz Discography

Johs Bergh är nu färdig med den stora norska jazzdiskografin som omfattar åren 1905-1998 — inte för att det spelades någonting värt namnet jazz i början av seklet i Norge, men framförallt en rad norska dragspelare började redan då att spela ragtimemelodier med synkoperade inslag. Bergh påpekar att först kring 1920 dök ordet jazz upp och började få någon mening men samlarna kan vara glada för att gränserna inte dragits för snävt i den historiska inventering som nu föreligger efter mer än fyra decenniers samlande av data. Eftersom norsk jazz har varit en flitig exportör av talanger till grannländerna, framförallt då till Sverige, och eftersom den nu föreliggande diskografin har ambitionen att uppteckna norska musikers förehavanden både hemma och utomlands, skall man finna många namn som vi praktiskt taget har vant oss att räkna som svenska, t ex Egil Johansen och Bjarne Nerem, och därför löper också den norska jazzhistorien på skiva i långa stycken parallellt med den svenska. Bergh har lagt ner ett imponerande arbete och hans verk förtjänar att få stor spridning också bland svenska jazzintresserade skivsammlare. Boken kan rekvideras från Norsk Jazzarkiv/Norwegian Jazz Archives, Tollbugata 28, 0157 Oslo, Norway och kostar då 250 norska kronor plus porto.

Folke Bergdahl, Ekerö, avliden.

En av våra gamla medlemmar Folke Bergdahl har avlidit den 30 juli, 70 år gammal. Folke var en mycket uppskattad vän i vår förening och vi kommer att sakna honom. Flera vänner mötte upp med blommor vid begravningen.

Folkes samling av 78:or, och LP är nu till salu. Det finns ca 150 LP med Duke Ellington och ett antal LP av Lester Young, John Coltrane, Billie Holiday, Charlie Parker etc. Totalt finns över 400 st 78:or, och över 1.000 LP. Vi har inte hunnit skriva några listor ännu men det kommer. Alla 78:or och LP är i gott skick.

Skriv eller hör av Er om intresse finns att komplettera Era samlingar.

Nyaste boken om Duke

en blivande klassiker

"A listener's Guide – Duke Ellington (The Scarecrow Press Inc Lanham, Maryland&London 1999) är den allra nyaste boken om Duke Ellington, hans musik, liv och karriär. Författaren Eddie Lambert, en britt med ovanlig känsla för Dukes intentioner, dog 1987 men lämnade efter sig ett ofullbordat manus som nu kompletterats av Institute of Jazz Studies. En blivande klassiker, säger vår Malmömedarbetare *Sven Tollin*, som tycker att "A Listener's guide" är den mest genomarbetade jazzbok han läst.

Boken skrevs paradoxalt nog under åren 1976-1984. När författaren Eddie Lambert avled 1987, ställdes Institute of Jazz Studies inför stora svårigheter, eftersom det gällde att tolka alla efterlämnade anteckningar och sammanställa dem till ett manus. Elaine Norsworthy, som bor i Devon i England, åtog sig uppdraget och har genomfört det med stor envishet och stor kärlek till både Lambert och Ellington. Det har blivit en bastant bok i storformat på nära 400 sidor, som säkert kommer att ses som den mest kompletta översikten av Ellingtons verk, inspelningar, turnéer etc. I 32 kapitel får man följa maestron från den första fonografrullen på 20-talet, via Cotton Club, 40-talets nyskapande komponerande, 50-talets big band-bekymmer (med ljusningen i Newport) fram till den sista inspelningen samma år som Duke dog 1974.

Lambert redovisar in i minsta detalj var-när-hur, men inte alls okritiskt. Varje kapitel avslutas med orkesterns sättningar under just de år som behandlats, korta biografier över musikerna och en liten lista på deras bästa soloprestationer. Lambert har dessutom noterat vilka olika år och perioder som respektive musiker och sångare varit

med i organisationen. Under de 50 år som Ellington ledde sin orkester, använde han 163 mer eller mindre skickliga artister, och många stannade länge som Johnny Hodges och Harry Carney. De har ofta också återvänt i olika omgångar som t ex Cootie Williams och Cat Anderson.

Avslutningskapitlet, "Duke Ellingtons musik i perspektiv" är kanske det mest intressanta. Här lägger Lambert sin personliga syn på Ellington som kompetent kapellmästare och ovanlig organisatör med en speciell talang att skaffa de rätta musikerna för sina syften.

En fyllig biografi och en fullständig diskografi utgör bokens appendix och fullkomnar intrycket av en blivande klassiker som chefen för Jazzinstitutet vid New Jersey-universitet Dan Morgenstern, kan se med belåtenhet. Institutet har haft en berömvärd utgivning av vetenskapligt inriktad jazzlitteratur, som började med boken om Benny Carter 1982 och följts av verk om praktiskt taget alla stora musik- och orkesterledare – Lamberts livsverk om Ellington torde vara det mest genomarbetade.

Bildsektionen omfattar 25 expressiva tillfällen i Dukes karriär och för en svensk är bara att med nöje notera Alice Babs tillsammans med Adelaide Hall, ett foto av sonen Mercer och Duke under en repetition på Malmö Stadsteater liksom det lyckade mötet mellan Duke och Arthur Fiedler på Hotell Kramer i Malmö 1965.

Anm. Det finns en notering i DEMS redan 1979, där Eddie berättar om sin nya kommande bok och samtidigt ställer han några faktafrågor. Det tog alltså 20 år innan boken blev publicerad. Mycket arbete finns alltså bakom denna publicering i maj 1999.

Bubber Miley Discography

September 3, 1999

By: Bo Scherman, Göran Eriksson, Nils-Gunnar Anderby and Göran Wallén.

Recordings of Bubber Miley, except with Duke Ellington and his Orchestra, including sessions for which he has previously been listed, but on which his presence is doubtful.

Sources of information: previous discographies, for the main part the latest editions of Blues & Gospel Records 1902-1943, by Robert Dixon and John Godrich, and Jazz Records 1897-1942, by Brian Rust. However, our close listening to every recording revealed some inaccuracies in listings of instrumentations and doubtful identifications of musicians. We have amended those and reported our corrections and opinions in the notes after each session. There is certainly food for discussion, and the readers are invited, or even urged, to send us additions, corrections, opinions and suggestions.

The initials BM will be used for Bubber Miley throughout the discography.

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Mamie Smith (vcl)-1, BM (tp), Jake Green (tb), Bob Fuller (cl), George Bell (vln), Gilliam (p), Curtis Mosby (woodblocks).

New York, c. October 12, 1921

70246-B	Let's Agree To Disagree -1	OKeh 4511
70247-B	Rumblin' Blues	OKeh 8024
70248-B	Cubanita	OKeh 8024

All titles also on Document DLP552 and DOCD-5358.

Note: BM toured with Mamie Smith during the autumn of 1921 (see John Chilton: Who's Who of Jazz). It is difficult to establish an aural evidence for this early period, when his style was far from fully developed, but we believe there is a strong possibility that he is the trumpet player on this session. The above personnel is taken from the latest (fourth) edition of Blues and Gospel Records 1902-1943, by Robert Dixon and John Godrich, to which we have no objections, except that they list Bob Fuller on clarinet and soprano sax, although he plays only clarinet throughout.

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Same instrumentation, without Mamie Smith; Everett Robbins may be the pianist.

New York, c. February 14, 1922

70468-B	Decatur Street Blues	OKeh 8030
70469-B	Carolina Blues	OKeh 8030

Both titles also on Document DL553 and DOCD-5358.

Note: The instrumentation, as suggested in Brian Rust's Jazz Records 1897-1942, is correct, but some of the musicians are aurally different from those on the previous session. The presence of BM on this session seems aurally doubtful to us.

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Mamie Smith (vcl), unknown (tp), (tb), poss. Bob Fuller (ss), poss. George Bell (vln), unknown (p).

New York, c. February 16, 1922

70479-C	Doo Dah Blues	OKeh 4578
70480-B	There's Only One Man (That Satisfies Me)	OKeh 4600
70481-B	Wabash Blues	OKeh 4578

All titles also on Document DLP553 and DOCD-5358.

Note: The above personnel is listed by Dixon-Godrich. Rust has some alternative names and identifies the trumpet player as possibly BM. To our ears, it is definitely not BM, but a more "legitimate" player with no particular jazz qualities.

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Mamie Smith (vcl), unknown (tp), poss. Herb Flemming (tb), poss. Bob Fuller (cl), poss. Coleman Hawkins (C-mel or ts), poss. George Bell (vln), unknown (p), (dr).

New York, c. June 10, 1922

70729-C	Mamie Smith Blues	OKeh 4658
70730-A	Alabama Blues	OKeh 4658

Both titles also on Document DLP553 and DOCD-5359.

Note: The above personnel is listed by Dixon-Godrich, except that they have poss. BM on trumpet and Coleman Hawkins as playing alto sax. It is not BM to our ears, and the saxophone is a tenor or possibly a C-melody rather than an alto.

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Johnny Dunn (tp), unknown (tb), poss. Ernest Elliott or Garvin Bushell (cl/as), poss. Herschel Brassfield (as), Coleman Hawkins (ts), George Bell (vln), unknown (p), Samuel Speed (bj), unknown (woodblocks).

New York, c. August, 1922

70777-B	Stuttering	OKeh 8036
70778-C	Those Longing For You Blues	OKeh 8072

Same instrumentation and prob. same personnel, plus Mamie Smith (vcl) -1.

New York c. August, 1922
70790-B Got To Cool My Doggies Now -1 Okeh 4670
70791-B You Can Have Him, I Don't Want Him,
Didn't Love Him Anyhow Blues -1 Okeh 4670
70792-A Strut Your Material Okeh 8036

Same instrumentation and prob. same personnel, except that the trumpet could possibly be BM.

New York, c. August, 1922
70809-A Wish That I Could But I Can't
Forgive You Blues -1 Okeh 4689
Bj and woodblocks omitted.
New York, c. August, 1922
70824-B Sighin' Around With The Blues -1 Okeh 4767
70825-B That Da Da Strain -1 Okeh 4689
All eight titles from these four August, 1922 sessions also on Document DLP553 and DOCD5359.

Same instrumentation and prob. same personnel as last.

New York, c. December 6, 1922
71079-B I Ain't Gonna Give Nobody None
O' This Jelly Roll -1 Okeh 4752
71080-B Don't Mess With Me -1 Okeh 4752
Both titles also on Document DLP554 and DOCD5359.

Note: The above personnels for the August and December, 1922 Mamie Smith sessions were suggested by Dixon-Godrich (they list the vocal titles only), except that they have BM on trumpet throughout, while we think it sounds like Johnny Dunn on the first two sessions, with some of his most typical "trade marks".

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Mamie Smith (vcl), unknown (tp), (tb), poss. Ernest Elliott (cl.), unknown (ts), poss. George Bell (vln), unknown (p), (woodblocks).

New York, c. December 8, 1922
71085-A Mean Man Okeh 4856
71086-B The Darktown Flappers Ball Okeh 4767
Both titles also on Document DLP554 and DOCD-5359.

Note: Dixon-Godrich have the above personnel, except that they list two trumpets, BM and unknown, while there is only one audible, who does not sound like BM to us.

MAMIE SMITH AND HER JAZZ HOUNDS: Mamie Smith (vcl), poss. Johnny Dunn, unknown (tp), unknown (tb), Ernest Elliott (cl.), Coleman Hawkins (ts), poss. George Bell (vln), poss. Harvey Brooks (p), unknown (woodblocks).

New York, c. December 20, 1922
71112-B I'm Gonna Get You Okeh 4781
This title also on Document DLP554 and DOCD-5359.
Note: Dixon-Godrich have BM and unknown trumpet (we disagree), plus a second tenor sax player and a banjo player, both of whom we cannot hear. One of the trumpet players could be Johnny Dunn. The 2nd trumpet can be heard very faintly in a few passages and is impossible to identify aurally. Rust has a partly different personnel: Mamie Smith (vcl), Joe Smith (tp), poss. Cecil Carpenter (tb), Buster Bailey or Ernest Elliott (cl), Coleman Hawkins (ts), George Bell (vln), Harvey Brooks (p), Cutie Perkins (dr). Joe Smith's presence seems very unlikely to us.

BESSIE SMITH (vcl), BM (tp), Charlie Irvis (tb), Sidney Bechet (cl and/or ss), Clarence Williams (p), Buddy Christian (bj).

New York c. January, 1923
I Wish I Could Shimmy Like
My Sister Kate Okeh unissued

THOMAS MORRIS PAST JAZZ MASTERS: Thomas Morris, BM (tp), Charlie Irvis (tb), unknown (C-mel), ... Smith (p), Buddy Christian (bj), unknown (bb), (dr).

New York c. February, 1923
71306-A E Flat Blues No. 2 ("Memphis, Tennessee Blues") Okeh 8055
71307-A Original Charleston Strut Okeh 8055,
Col C3L33,
Westhill Audio Archives WH1017
Bb and dr omitted.

New York, April, 1923
71531-C Lonesome Journey Blues Okeh 4867
71532-B When The Jazz Band Starts To Play Okeh 4867

Same
71582-B Just Blues That's All Okeh 8075, Lindström A4157
71583-C Bull Blues (E Flat No. 1 Blues) Okeh 8075, Lindström A4157

Poss. Ernest Elliott (cl) replaces C-mel, unknown bb added.

New York, August 7, 1923
71739-B Those Blues Okeh 4940
71740-B Beaucoque De Jazz (sic) Okeh 4940
All eight Thomas Morris titles above also on Natchez NLP3003, Fountain FJ113 and Classics 823.
Note: The above personnels are listed by the sleeve writer of FJ113, who is more accurate than Rust. We have added the pianist's last name, which is called by somebody on Just Blues That's All (Play It, Mr. Smith!). The trumpet break on Original Charleston Strut, the open solo and break on When The Jazz Band... and the open solo on Those Blues are aurally by BM, all other trumpet solos are by Morris. The sleeve notes of FJ113 also identify BM in the solo breaks at the end of Beaucoque De Jazz, but it is clearly Morris, who continues to lead the ensemble with some typical fill-ins by BM in the last few bars.

SNOWDEN'S NOVELTY ORCHESTRA: New York, October 18, 1923. This session, allegedly recorded for Victor and featuring BM, is unsubstantiated in the Victor files, according to Steven Lasker.

MARY JACKSON (vcl), acc. by Perry Bradford's Jazz Phools: Prob. Gus Aiken (tp), Bud Aiken (tb), Garvin Bushell (cl/ss), Leroy Tibbs (p), Samuel Speed (bj).

New York, October, 1923
70773 All The Time PA 032013, Pe 12092, Hg 946
70374 Who'll Get It When I'm Gone PA 032013, Pe 12092, Hg 946
Both titles also on Selmerphone SHN 4026 and Document DOCD-5514.

Note: The above personnel is listed by Dixon-Godrich and seems very likely to us. Rust has Gus Aiken or BM on trumpet and also alternative names on tb and cl/as. Aurally, it is definitely not BM but very probably Aiken in our opinion.

PERRY BRADFORD'S JAZZ PHOOLS: BM, unknown (tp), prob. Charlie Irvis (tb), poss. Garvin Bushell (cl/ss), poss. Herschel Brassfield (as), Coleman Hawkins (ts) -1, Leroy Tibbs (p), Samuel Speed (bj), poss. Harry Hull (bb).

New York, February, 1924
1668-1, -2 Charlestown, South Carolina (sic) -1
Pm 20309, Cx 40309, Hg 912, Pur 11309
1669-1, -2 Hoola Boola Dance
Pm 20309, Cx 40309, Hg 912, Pur 11309
1668-1 and 1669-1 also on Biograph BLP 12007, Natchez NLP3003 and Document DOCD-5353. One take (probably -1) of each title also on Byg 529079.

Note: Rust lists two trumpets, Johnny Dunn and BM. One of them is prominent and is most certainly BM, the other one can be heard faintly in the background and is impossible to identify aurally. The latest edition of Rust doesn't list the trombonist and tenor sax player, whom we have identified as Charlie Irvis and Coleman Hawkins respectively, the latter audible only in the first title (which, incidentally, has nothing to do with James P Johnson's famous composition.). An earlier edition of Rust has Herb Flemming as trombonist and leader, but this seems unlikely aurally.

LILLIAN GOODNER AND HER SAWIN' THREE: Lillian Goodner (vcl), BM (tp), Bob Fuller (as), Louis Hooper (p).

New York, c. February, 1924
31530 Four Flushing Papa (You've Got to
Pay Me Straght) Ajax 17028
31531 Gonna Get Somebody's Daddy
(Just Wait and See) Ajax 17028
Both titles also on Historical ASCS829-14, Selmerphone SHN4021 and Document DOCD5510.

HELEN GROSS (vcl), acc. by the Choo Choo Jazzers: Prob. Thomas Morris (tp), Bob Fuller (cl), Louis Hooper (p), unknown (effects) -1.

New York, c. May, 1924
31561 He's Never Gonna Throw Me Down
Ajax 17037, Document DLP542
31564 Hard Luck Blues
Ajax 17037, PA 032067, Pe 12146
VJM VLP40, Selmerphone SHN4023
31565 Eavesdropper's Blues
Ajax 17036, Document DLP 542
31567 Haunted House Blues -1
Ajax 17036, Document DLP 542
All titles also on Document DOCD-5477. PA 032067, Pe 12146 and VJM LP40 as by Clementine Smith.
Note: Dixon-Godrich have BM on trumpet, but there is nothing that supports this identification aurally. Rust has Thomas Morris, which sounds very likely to us, although he has not been positively identified on any other recording for the Ajax label.

The Discography will be continued in the next issue.